

ארז שחייני

תשמ"ג-תשפ"ב

1983-2022

ספר זה מוקדש
לזכרו של ארז

ארז ביום הולדתו

נור ילדותו

ארז בנם של מרים ודוד. נולד ביום ב' בתמוז התשמ"ג
(13.6.1983) בצורית, אח צעיר לאיל ואח בוגר לאלה. בן
זוגה של דנה ואביהם של תמר, עומרי ואלון.

ארז, ילד פלא עם כנפיים, שחוק בעיניים וצליל מנדולינה
בלב. בקיא ומשתעשע במילה הכתובה, נהנה ומעשיר
ביצירתיות כל עשייה ומשימה. איש של טוב, של ערכים
ושל אנשים, העולם והיומיום לו מגרש משחקים. בן זוג
אוהב ומחבק, בן, אח ואבא מיוחד ומדהים. אוהבים,
זוכרים, עצובים וכל כך מתגעגעים.

ארז נולד וגדל בצורית, שהינה חלק מהמועצה האזורית
משגב. נכדם של בתיה ואריה שבח, ורניה ואבא שחייני,
דור שלישי לניצולי השואה.

בשנותיו הראשונות התחנך ארז במוסדות החינוך בצורית.
בחיק הטבע, בין חברים שהם גם שכנים, בחבורה
קהילתית אהובה ומגובשת שהרבתה בטיולים בשבילי
הגליל וברחבי הארץ. ילד טוב מזג, חייכן, וסקרן אשר
שילב בין משחק בחבורה לבין ריכוז ומיקוד מוחלטים
בעיסוק היחידני בכלי רכב, בבניה, קריאה, משחק מחשב
או רכיבה, תוך חלוקת קשב מרשימה.
במהלך השנים התפתחה אצל ארז היכולת המופלאה
להיות גם בין אנשים וגם עם עצמו. סוג של ריכוז נדיר
המבטיח הצלחה בכל משימה.

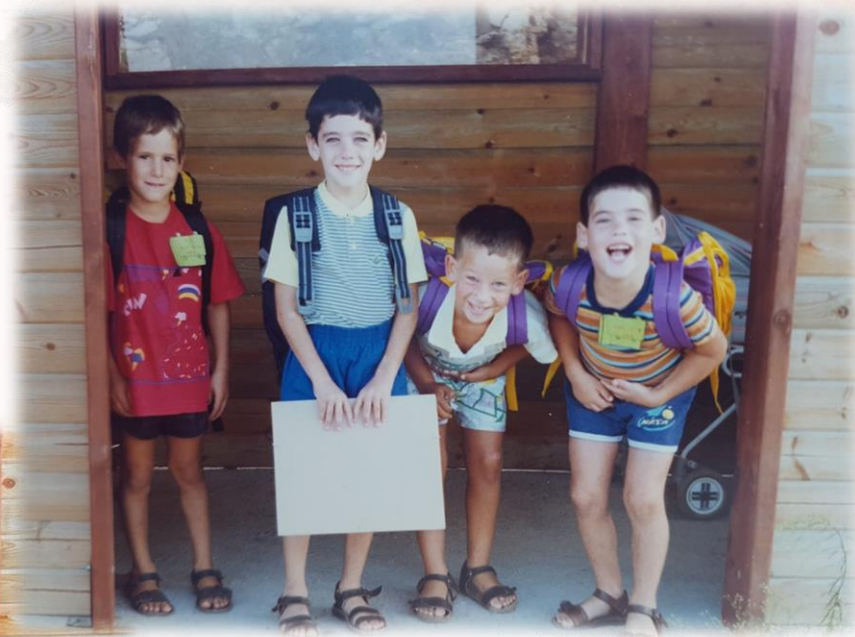
* בני משפחתו מספרים שכאשר מופיעה קשת בענן אופפת
אותם התחושה שארז נמצא איתם, ומגיב לאירועים
ולהתרחשויות. לכן בכל שער באלבום הוצבה הקשת.

ארז בן שנה

שלום כיתה א'

היטיבה לתאר את ארוז, לכבוד יום הולדת 7, מורתו שרה זרח.
העיניים השוחקות והמדברות של ארוז זכורות לכל מי שפגש
בו לאורך השנים.

"מכל כולך ניבטות עיניים-

גדולות, כחולות, משדרות מבט של שחוק,
זוג עיניים יפיפיות אשר במקום הפה הן מדברות.

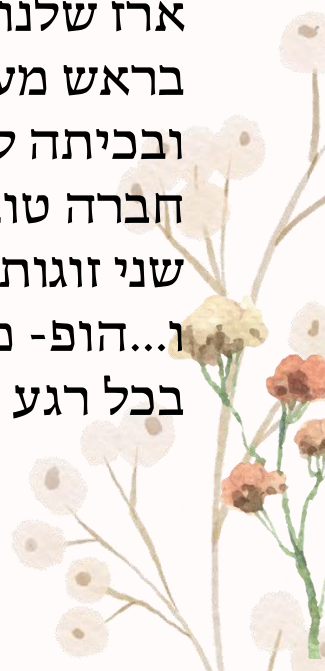
ארוז שלנו ילד נבון, קורא מצוין, בקיא בחשבון!
בראש מעייניו ענייני הפסקה וחברה,

ובכיתה לארוזי יש אפילו חברה.

חברה טובה אותה גילה כבר בתחילת השנה-
שני זוגות העיניים נפגשו בחלל האוויר

ו...הופ- מאז ועד היום הן משוחחות ביניהן,

בכל רגע בכל זמן, אפילו בשיעור"....

תחרות בניית עגלות

איל וארז נולדו בהפרש של יום בפער של שלוש שנים. ארז הקדים את איל ביום אחד. התלונה של איל בילדות הייתה שארז "נדחף" לו ליום הולדת. בהמשך, התחתנו האחים באותו תאריך, בהפרש של שנה.

איל וארז, אחים קרובים, אך מאוד שונים באופיים. בתהליך איסוף התמונות, התברר כי באירועים השונים, מצויים השניים האחד ליד השני. כאח, ארז לא התנהג כמו "ילד סנדוויץ" אופייני. ארז היה שמח ושלם עם עצמו, עצמאי בדעותיו ובדרכו והתחרות עם אחיו הייתה ממנו והלאה. כשארז היה בן 8, שהתה המשפחה בארצות הברית למשך שלושה חודשים. בסיומה של תקופה זו רכש ארז אנגלית מעולה בעקבות צפייה בסרטים בלבד. בהמשך עזר ארז לאיל בשיעורי הבית באנגלית.

ריקודים עם אמא מירי

אוהב להתחפש, בפורים
ובמהלך השנה!

פורים שנת 1995

ארז עם אלה

פורים עם איל ועומר

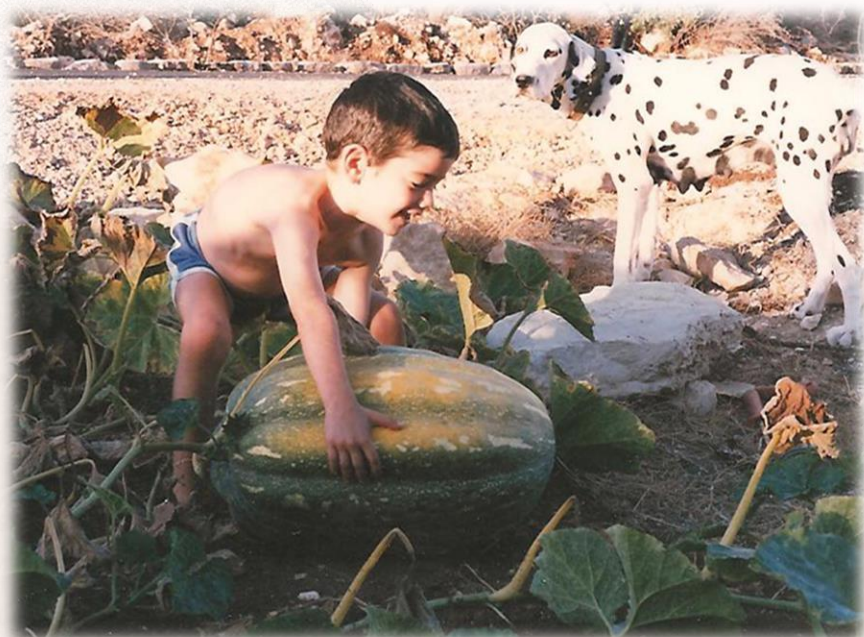

ארז מכין ממולאים
עם אבא דודו

אבא דודו נהג להכין את הכריכים לבית הספר. בכריכים עבור איל
ואלה התבקש להסתפק בשכבה אחת בלבד. ארז לא הטיל
מגבלות, הכריך הכיל 4 עד 5 שכבות. אבא דודו מחייך ומספר
שארז, אפשר לו להתבטא בהכנת האוכל. ארז אהב לנסות טעמים
חדשים ונהנה מאכילת אוכל מיוחד ושונה. כאשר בחרו הילדים
עוגות העדיף ארז כרוב מבושל.

ארז קוטף דלעת

ארז עם חברו הטוב תומר

ארז עם מוקה

עם הגורים של גניס

ארז עם טיפי

ארז בנעלי בית
מהאוסף

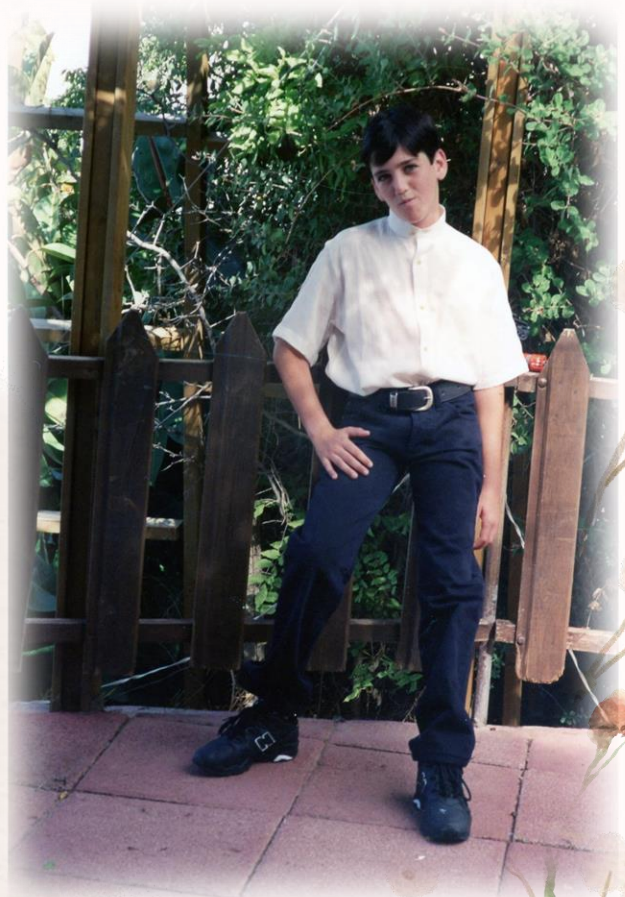
ארז עם בובת חזיר
בטיול שורשים בפולין

ארז אהב חזירים וטיפח תחביב של אוסף חזירים. חברים
ובני משפחה העשירו את האוסף בבובות מרחבי העולם.

בעבודת שורשים, אותה הכין ארז בשנת בר המצווה,
סיכם:

"תכונות המאפיינות אותי הן: שמח, אופטימי, מנומס
(אמא אומרת), בעל כושר ריכוז (רק כשבא), קצת איטי,
קצת מעופף ו"אוהב ניקיון". חלק מתחביבי הם: מחשב,
טלוויזיה (כמו כולם), מוסיקה (טכנו, אולד פאשן", רוק,
קצת ישראלי אבל לא יותר מדי), רולרבליידס, טניס ועוד
דברים חדשניים.

עם השנים, תפסו השירים הישראליים מקום יומיומי
ומשמעותי ברשימת ההאזנה של ארז, לצד אהבת הטיולים
במרחבי ישראל ובעולם ורכיבה על אופניים בשבילי העמק
ובכלל, בקבוצה או לבד.
אמא מירי אומרת שהיא חותמת על דבריו.

בבר המצווה עם המלמד חיים באבד

ברכת סבא אריה בחגיגת בר המצווה

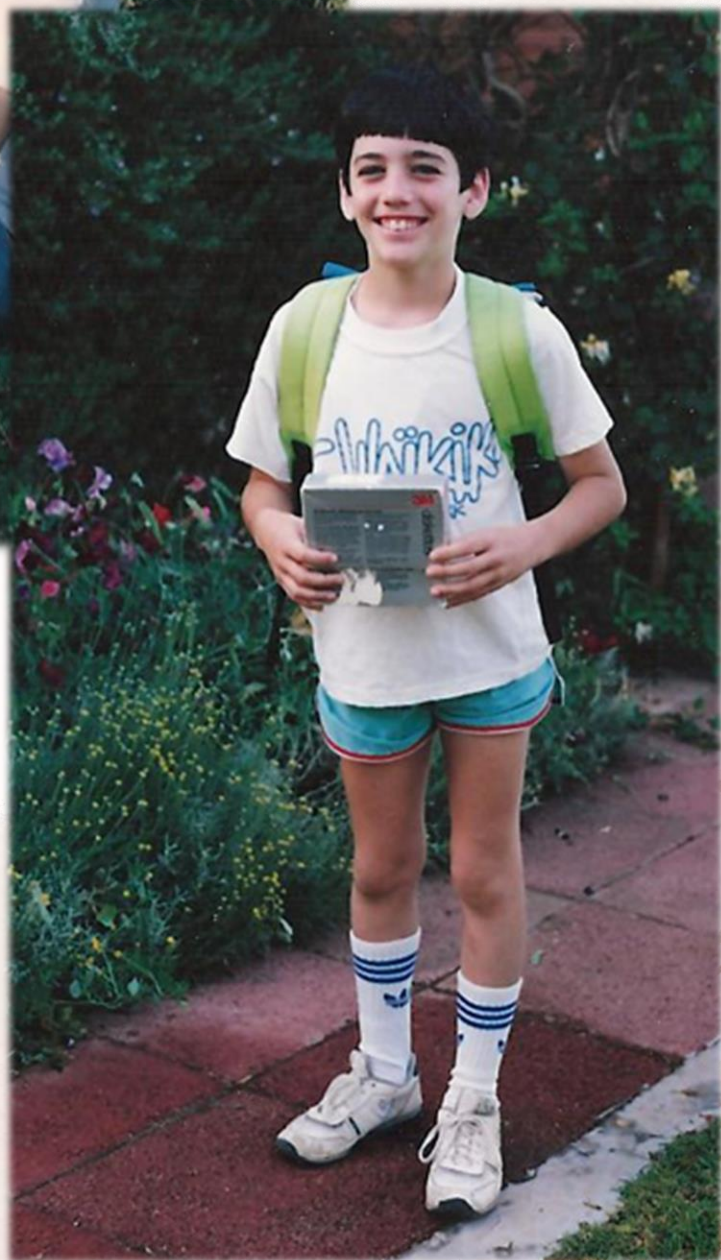
ברכת סבא אבא בחגיגת בר המצווה

אביו של ארז מספר: ארז היה ילד מרוצה ושמח בחלקו ולכדי כעס ודרמה הגיע רק לעיתים רחוקות. כבר כילד, התבלט ביכולות טכניות מופלאות. בגיל צעיר יחסית (גיל 4) ביקש ארז לנסות לרכב על אופניו ללא גלגלי עזר. דודו אביו חיבר מקל לאופניים והסיר את גלגלי העזר, תוך שהוא מתכוון לריצה אחרי הילד. הם נסעו כך ברחוב הצמוד לביתם וממש באותה נסיעה ראשונה ארז, בכוחות עצמו, רכב עצמאית ללא גלגלי העזר. בתום ההתנסות, תוך התפעלות מיכולת הייצוב ותכנון הפעולות של ארז, הכריז דודו, הילד יהיה טייס! ככלל, אפיינו את ארז תכנון וחשיבה לפני פעולה או עשייה. ארז שילב ילדותיות עם בגרות. בצבא כינו אותו "סבא" בעקבות נפשו הבוגרת. ארז שילב את שני העולמות שטותניק מחד ומעמיק בוגר מאידך.

בחצר הבית

בדרך לבית הספר

על הנדנדה בחצר עם סבתא רניה, האחיינית נועה ודודה יפה

התגוששות עם אלה ודפנה

מנקה החלונות הנועז

הטיסה לא הייתה חלום ילדות של ארז. לפני הצבא ארז הצטרף לשנת שירות במסגרת "הנוער העובד והלומד" בחדרה ועמדה בפניו האפשרות להתגייס לנחל. במקביל הוא התקבל לקורס טייס. הבחירה בין שתי האפשרויות לוותה בהתלבטויות רבות.

יום לפני קבלת ההחלטה במהלך פיקניק משפחתי בחדרה, הוכנה יחד טבלה מסכמת של השיקולים בעד ונגד עבור שתי האפשרויות. אחרי סיכום של לא מעט פרמטרים כמו, עניין חברתי, תעסוקה ומיצוי היכולת האישית שקיבלו משקל יחסי גבוה, לעומת רמת סיכון, יוקרה ומשך השירות שקיבלו משקל יחסי נמוך, החליט ארז להתגייס לקורס הטייס.

בילדותו בצורית התעורר דיון לאיזה תנועת נוער להשתייך. בתקופה הראשונה היישוב חבר לנוער העובד. מאוחר יותר הוחלט על מעבר לאיחוד החקלאי. כל הילדים עברו לאיחוד החקלאי חוץ מארז. הוא לא היה מוכן לכך ונימק: "לא עוזבים באמצע. מה זו הגחמה הזו לעבור מדבר לדבר?" הייתה לו מחויבות.

הוא נשאר בנוער העובד ונסע במיוחד למשגב בכדי להמשיך להשתייך לתנועה זו, למרות שכל חבריו עברו לאיחוד החקלאי.

ארז ביום הולדת 6

ארז בתנועת הנוער

ארז המשיך לשנת שירות בנוער העובד והתנהלותו במהלכה הייתה מדויקת. מסתדרים עם התקציב המצומצם כי זה חלק מהמהות. מבחינתו לא התקבל מצב בו הוא יוזמן לארוחה עם אביו כששאר חבריו אינם מוזמנים. לחברת קומונה שביקשה לצאת לעתודה אקדמאית הסביר ארז למה לא ניתן לאפשר לה מסלול יחידני זה במסגרת הקבוצה. בהיותו חלק מהקבוצה, התחבר ארז באופן מוחלט לערכי התנועה הסוציאליסטיים. יש לציין כי במשפחה הקרובה, הרימו גבה בפליאה.

ביום הולדת לסבתא בתיה

ביום הולדת של אבא דודו

ארז מקפץ בנוץ בסקוטלנד

כילד וכבוגר ארז היה פעיל, התייחס והגיב לסביבה וניתח במהירות מצבים וסיכונים. גם בתמונות ניתן להבחין בכך, הוא קופץ או בדיוק זז וכמעט תמיד מחייך. הוא ידע תמיד להסתכל על החיובי, הוא היה ילד ובוגר שמח!

הוריו מספרים: טיילנו בארצות הברית באחד הפארקים והיינו ערים לכך שהוצבה אזהרה חמורה מפריס גדולים (בייזון). טיילנו להנאתנו, ארז רץ קדימה בעוד אחיו הבכור ואחותו הקטנה הלכו איתנו. לפתע הבחננו בעדר פריס דוהר לעומתנו. במקביל, ארז פתח בריצה/בריחה מהירה כשהוא חולף על פנינו ומשאיר אותנו מאחור. כאשר חברנו אליו שאלנו: "למה הפקרת אותנו?", ותשובתו הגלויה הייתה: "לא היה לכם סיכוי". הסיפור הזה המשיך איתנו והפך למורשת משפחתית עוד זמן רב אחר כך.

שלושת הילדים עם הרכב האהוב בארצות הברית

Suburban -

לכבוד בר המצווה של ארו יצאה המשפחה לטיול של שלושה שבועות בתאילנד. המשפחה התניידה עצמאית. כמובן שהטכנולוגיה הייתה פחות מפותחת וכחלק מהניווט פנו לסיוע של עוברי אורח. רוב המקומיים לא ידעו אנגלית. בני המשפחה ניסו להגות את שם העיר אליה ביקשו להגיע, אך המקומיים לא הצליחו להבינם. כאשר ביקשו מארז להגות את שם העיר, אורו פני המקומיים ומיד הבינו ועזרו. ארז הבין את השפה ואת אופן הגייתה בפשטות, במדויק ולעומק.

בתאילנד

ארז ואלה בנורבגיה

ארז ואמא בנורבגיה

ארז כתב בעבודת השורשים גם על אחיו איל:
אחי איל - איל נולד ב14.6.80 בבית החולים וולפסון
שבחולון. איל כמוני לומד בבית ספר משגב בכיתה י'. איל
אוהב: חיות (במיוחד סוסים וכלבים) בנפשו ובבטנו,
מוסיקה, איל גם אוהב, כמוני, להציק לאחותנו הקטנה
אלה. לעומת זאת איל (בניגוד מוחלט אלי) הינו
מה"וותרנים". הוא יכול לשבת על משחק מחשב בשלב
שלא הצליח לעבור דקות ספורות, שאחריהן, יצליח כל
אדם, שאין לו בעיות ראייה, לחזות בהתפרצות זעם
אימתנית וטהורה אשר מכוונת ספציפית לכל העולם
(מחזה מפחיד). חברו הטוב ביותר של איל הוא עומר, איל
גדל עם עומר כבר מגיל צעיר מאוד. איל הוא ילד אחראי
שלא כמוני הוא שומר על דבריו בקנאות (מנהג מאוס).

ארז ואיל ברכיבה על חמור בבית הכרמים

ארז כתב בעבודת השורשים על אחותו אלה:
אחותי אלה - אלה נולדה ב14.2.88 והיא בת שמונה. אלה
נולדה בבית החולים כרמל. אלה נקראה בשמה מפני
שרצינו שגם שמה כמו שמי ושם אחי יתחיל באות א' ולכן
קראנו לה אלה.

אלה אוהבת: לשחק בבובות הבאט- מן שלה, לשחק
בבובות ברבי, ללכת לביה"ס, לראות טלוויזיה, לשחק
במחשב ולנסוע לסבא וסבתא. החבר הכי טוב שלה הוא
יואב וחברתה הכי טובה היא מיכל.

אלה מושפעת מאוד מאחיה והדבר מתבטא מהתגוששויות
עד לבגדים. אלה: "בעצם אני רוצה להיות בן."
אלה הולכת לחוג מחול שם היא ממש רקדנית מקצועית,
אלה הולכת ללמוד מפוחית פה (כמו איל). אלה סקרנית
גדולה מאוד מאוד ויש לה ביטחון עצמי מאוד גבוה. אלה
בטוחה שהיא הכי טובה בכל דבר.

אך לאלה יש נקודת תורפה, שוקולד!! שלא כמו כל ילד
ממוצע, כשאלה אוכלת שוקולד אם תסתכל לה בעיניים,
אתה עלול להתהפנט, רופא השיניים של אלה הוא איש
מצליח ומשגשג (אתם בטח יודעים למה).

ארז ואלה בנורבגיה

ארז כתב על עצמו בעבודת השורשים:

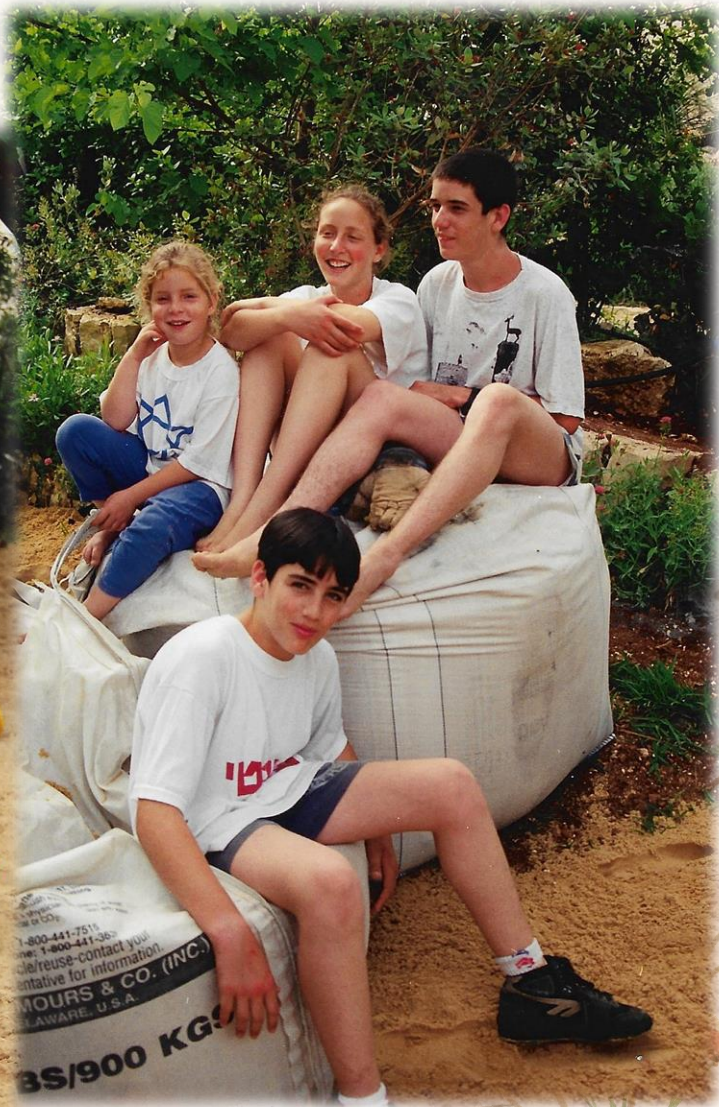
אני- נולדתי בתאריך 13.6.83 בבית החולים כרמל להורי מרים ודוד שחייני. באותו הזמן התגוררנו ביישוב הקהילתי צורית בגליל המערבי אשר משפחתי היתה בין מיסדיו. את שמי נתנו לי הורי לאחר שכבר קראו לאחי בשם איל ולכן רצו הורי עוד שם שמתחיל באלף ולכן בחרו בשם ארז. אחי איל נולד כשלוש שנים לפני בתאריך 14.6.80 כארבע וחצי שנים אחרי שנולדתי, נולדה לי אחות קטנה ושמה אלה והיא נולדה בתאריך 14.2.88.

היום אנחנו גרים בבית קבע ביישוב צורית אשר על הר גילון. אני לומד בביה"ס משגב, וחלק מתחביבי הם: מחשב, טלוויזיה (כמו כולם), מוסיקה (טכנו "אולד פאשן", רוק קצת ישראלי אבל לא יותר מידי), רולר בליידס, טניס ועוד דברים חדשניים.

יש לי כלבה גורה ושמה טיפי והיא בת 3 חודשים בערך. יש לי כמה חברים טובים: תומר, בועז, מתן ועמית. תומר הוא החבר הכי טוב שלי, ואנחנו תמיד יחד, ולא קיים מצב של רק תומר או רק ארז אלא זה תמיד "תומר וארז", או להפך. בועז נולד כשלושה שבועות לפני והיה איתי בצורית כבר מהתינוקיה ועד היום אנחנו ביחד ביישוב. תכונות המאפיינות אותי הן: שמח, אופטימי, מנומס (אמא אומרת), בעל כושר ריכוז (רק כשבא), קצת איטי, קצת מעופף ו"אוהב ניקיון".

מחליפים את הדשא המשותף

ארץ, בילדותו ובבגרותו חייך אל העולם, והעולם חייך אליו.

נעורים ובגרות

חברי הנפש של ארז לא היו רבים, אך עימם שמר על קשרים משמעותיים ואמיתיים.

כפי שתיאר ארז בעבודת השורשים, חבר הילדות הקרוב ביותר שלו, עוד מתקופת הגן בצורית היה תומר. מאוחר יותר הצטרפו אסף, עמית, בועז ומתן.

ארז ותומר

איל תומר וארז בסיום קורב טיס

תומר, בטקס יום הזכרון, מאי 2022-

ארז

לא רחוק מכאן, ברחוב הרימון, מול נופי ההרים ומפרץ חיפה, גדלנו יחד מגיל אפס.

המשפחה שלך ממקימי צורית, שלי הצטרפה שנים מעטות לאחר מכן.

כשעלינו לישוב, החלפנו אתכם בבית הזמני - היום נמצאת שם כיכר הכניסה לישוב.

איך לתמצת לתוך הדף זכרונות של חיים שלמים?
כל הזמן היינו ביחד. אצלי, אצלך.

זוכר שנסעת עם המשפחה לשלושה חודשים לאמריקה בקיץ בין כיתה ב לג?

לא חושב שסיפרתי לך איך הייתי אבוד בלעדייך קיץ שלם, נדמה לי שאפילו את הטיול השנתי באותה שנה פיספסת. מה שבטוח, כתבנו מכתבים אחד לשני.

זוכר את טיולי האופניים על ההר?

כמה תכנונים ותחנונים היו כדי שירשו לנו לנסוע מצורית לגילון על האופניים לפגוש את אסף.

איך תמיד זה נגמר בזה שבאים לאסוף אותנו חזרה כי יש עליה.

זוכר שלקחנו שלושתנו ועמית את הפונטיאק של ההורים של אסף ונסענו לאילת?

כל מה שעניין אותנו זו צריכת הדלק של האוטו, לא מטעמי חיסכון, פשוט מהספורט של לנצח את הסטטיסקות של רכב אמריקאי ישן.

איך הפכתי עולמות כדי להספיק להגיע לטקס סיום קורס טייס שלך. הקורס הראשון של שלוש שנים עם לימודים - איך שנאת ללמוד חדו"א, אבל היי, קיבלתם לפטופ.

כמה הייתי גאה בך. כמה אני עדיין גאה בך.

ואז ככה, כל אחד במסלולו, קצת מתרחקים, אבל תמיד כשנפגשים זה כאילו לא עברו חודשיים שלושה.

אפילו בניו יורק הצלחנו להיפגש שלושתינו.

כל פעם שהייתי יוצא למילואים בשריון והיה לי מסוק בלאק הוק

בתרגיל, ישר כותב לך - זה אתה? ואתה עונה, לפעמים קצת בדילי, "וואלה בדיוק הורדנו עכשיו אספקה בתרגיל ברמת הגולן, אתה

שם?" כן!

סיפרת לי פעם איזו הרגשת שליחות ושייכות קיבלת, דווקא בשלב מאוחר של השירות כשהגעת לתפקיד שכולל פיקוד ישיר על חיילים. כי זה מה שתמיד היית - מדריך, מפקד, איש חינוך. אפילו בתוך כל הבלגן של ניהול הטייסת בתפקידיך השונים ברמת דוד, שימשת גם בתור יו"ר הגנים של השיכון וגידלת יחד עם דנה שלושה ילדים מושלמים.

כמה זכרונות, כמה שלבי חיים שונים, פתאום ליום הזכרון יש משמעות אחרת כי למעשה אני חושב עליך כל הזמן. 4 חודשים חלפו ואתה בא לי בחלומות כל הזמן. אני מסתכל על הילדים שלי וחושב על שלך, על מה קורה איתם עכשיו, איך הם בלעדיך, איך דנה בלעדיך?

תמיד הדוגמה האישית, הצניעות, הרוך והנועם והחיוך. תמיד חיוך. אה, אגב, רציתי לספר לך שצדקת (כמובן) - כשמכינים שניצל, קודם שמים בקמח ורק אח"כ בביצה.

פגישה בתל אביב

ארז בסיום כיתה יב

את גיא קדמיאל פגש ארז בקורס הטייס. גיא הצטרף למחציתו השנייה של קורס 150, אחרי שסיים מסלול תלפיות הכולל תואר ראשון מורחב במתמטיקה ובפיסיקה. בין ארז לגיא נרקמו יחסי חברות עמוקים שנמשכו גם אחרי הקורס, כאשר לחבורה הצטרפו בנות הזוג מורן ודנה. ארז וגיא חלקו תכונות משותפות של תבונה, חריפות, חוש הומור ושטותניקיות, אהבת האדם, אופטימיות וחיוך כובש לבבות.

קורס טייס הוא קורס ארוך ותובעני אשר במהלכו מתקיים סינון עד לימים האחרונים. את קורס 150 התחילו כ-200 חיילים וסיימו בהצלחה כ-40. ארז ומשפחתו, כלל לא האמינו שאכן יסיים את הקורס. באחת השבתות לקראת סיום הקורס, שבת שמשיית נעימה, ארז וגיא עלו לגג להנות מהשמש ופשטו את המדים. הרס"ר תפס אותם ומיד העלה אותם למשפט. הם היו כפסע לפני ניפוי מהקורס בישורת האחרונה.

ארז עם חברו הטוב גיא
קדמיאל

ארז עם חברו הטוב גיא קדמיהל

בינואר 2009 התגלה בגופו של גיא קדמיאל גידול ממאיר. ארז ודנה כחברים קרובים, ליוו את גיא ומורן בתקופה זו. בחלקים האופטימיים בהם גיא התעקש להילחם במחלה ולמצות את החיים בטיולים, לימודים והמשך השרות הצבאי, ובחלק האחרון העצוב והכואב. ב-15 במאי 2010 נפטר גיא. ארז שמר על קשר חם עם משפחתו של גיא כל השנים שלאחר מכן. ארז ספד לגיא:

גיא

"רק אם הייתי יודע הייתי מביא לך ריחות של שמחה
רק אם הייתי יודע שמועקה תלווה את הכל
רק אם הייתי פחות אנוכי וקשוב קצת אלייך...
הייתי בטח עושה את הכל, הייתי בטח נותן את כולי בלי לשאול
הייתי בטח רוצה אותך כל הזמן פה."
תמיד כשאני שומע את השיר הזה אני חושב, זה נורא לא
להספיק להיפרד ממישהו שכל כך אוהבים.
ובמקרה שלנו, דווקא היה זמן... ואני מרגיש שזכינו לחוות
איתך ועם מורן את השנה האחרונה בכזו אינטימיות שכבר לא
הצטערתי על שום דבר.
הספקנו להביא לך ריחות של שמחה, ולהיות קשובים עד כמה
שיכולנו. הצלחנו אפילו לגרש את המועקה, והיא ממש לא
ליוותה את הכל.
רציתי לומר לך לפני שניפרד שאני אוהב אותך, שאתה גיבור
אמיתי וחבר מצוין.
אני מעריץ את ההומור שלך, והיכולת שלך לצחוק ולחייך
אפילו מול הנוראה שבמחלות.
אני לא אשכח איך ידעת לרומם את מצב הרוח שלי, גם ברגעים
הכי נמוכים.
היית חבר יחיד במינו, וכך תמיד תישאר.
אוהבים ומתגעגעים.

ארז ברכיבת אופנים ליד הכינרת

The Beatles - Here Comes The Sun Lyrics 🎵

Here comes the sun, doo da doo doo

Here comes the sun, and I say

It's all right

Little darling, it's been a long cold lonely winter

Little darling, it feels like years since it's been here

Here comes the sun, doo da doo doo

Here comes the sun, and I say

It's all right

Little darling, the smile's returning to the faces

Little darling, it seems like years since it's been here

Here comes the sun

Here comes the sun, and I say

It's all right

Sun, sun, sun, here it comes

Little darling, I feel that ice is slowly melting

Little darling, it seems like years since it's been clear

Here comes the sun, doo da doo doo

Here comes the sun, and I say

It's all right

Here comes the sun, doo da doo doo

Here comes the sun

It's all right

It's all right

קישור לשיר

ארז עם קבוצת הרכיבה

ארז בהפסקת אוכל מרכיבת אופניים מספקת

כתבה יעל, חברה לקבוצת הרכיבה על אופניים, "נזכרת, שבאחת מרכיבות הקורונה הארוכות עצרנו במאפייה. כולם הזמינו קפה או שתייה. וארז, ארז יוצא עם מאפה ממולא בגבינות וירקות בגודל של הראש שלו. יוצא עם חיוך ומתענג על כל ביס."

מילדות ועד בגרות, נהנה ארז לאכול, לטעום ובהמשך גם לבשל.

כתבה ורדה, חברה ושכנה שאת ארז גם גידלה, "כשהיית קטן, נהניתי ממך, איך אכלת כל דבר, אם הוא נראה מוכר, או אם היה בו דווקא טעם קצת מוזר".

ארז בבישול פויקה במדורה

ארז ברכיבה על טרקטורונים

ארז אהב כלי רכב מילדות, והיה השותף של אבא דודו לאהבה ולהתעסקות במכניקה ובכלי רכב. כאשר עלה צורך לקנות רכב, ארז כנער הצטרף לאביו לשלב בדיקת הרכב. כאשר גדל אבא דודו ליווה את ארז לבדיקת הרכב. אבא דודו מספר על הפעם האחרונה בה נסעו לבדוק רכב עבור דנה בנצרת. במהלך הבדיקה התברר שהרכב הינו בבעלות אב המשפחה שנפטר לאחרונה והשאיר את הרכב בירושה. מצב מורכב לכל הדעות לנושא העברת הבעלות. ארז, שהיה אדם של אנשים, הביע אמון במוכר, והחליט שמאחר והרכב מתאים לרכישה, הם ימתינו עד שהמסמכים יעודכנו. ואכן, בסבלנות אין קץ המתינו כמה חודשים עד להשלמת הקנייה. ארז לא היה אדם חשדן. אבא דודו מוסיף "אם רק היית רואה את המקום אליו הגענו, רוב האנשים היו בורחים ונמנעים מהקנייה, אבל לארז זה כלל לא הפריע". למותר לציין שהקנייה הייתה מוצלחת ודנה נהנתה מנהיגה נוחה ובטוחה.

כבר מגיל צעיר התעניין ארז בכלי עבודה ובחשמל. דודו היה חשמלאי בעברו ובשלב מסוים יכולותיו של ארז עלו על אלו של אבא דודו. ארז היה חסכן וגילה רגישות לנושאי סביבה, מיחזור ואקולוגיה. לדוגמא, כאשר הבחין בבסיס בחצרים, בארגז עץ בו הגיע ציוד גדל מידות, פרק את הארגז והכין ממנו דק (משטח עץ) נעים ונוח לחצר.

ארז ידע לשלב בין העולמות, שחוק, משחק ורצינות.
את אחד השירים האהובים עליו, "ליל חניה", המתאר התארגנות
לקרב אכזר, נהג לשיר בקול עליו, תוך כדי הכנת ארוחה
למשפחה.

בו מליצת סיסמות הזמן, אשר לא פרק
שירה צרופה בן יעסוק, חלילה לו
ורק הזמר הנפוץ, שלא דבר ערך
ולא שכיית חמדה הוא, יישאן במלוא
צווחת צבעיו החריפים על חלילו.

על אהבה הוא מדבר (בה הוא פותח)
ועל חובה וקרב ועול, הכל בכל
אין הוא אומר את זאת בכל דקויותיה
של השירה, אבל אומר בקול גדול
בלי מורך לב ובלי חשש מפני הזול.

ליל חניה, ליל זמר...

עת מלחמה גם צלם הדברים האלה
היה צלמה לקול זמרת פזמון תועה
עוד ימשכו המה כמו נימה מחלב
נפשו של דור, גם בשדה זרועה
לזכור, לא רק לרע, ימי רעה.

גם זה נשלב במלחמה כל זה גם יחד
כמו אבחת אביב נמסך בעם מליל ומשחרים.
כל זה מתל ומגדות נחל יהיה
עולה ביעף ושב נקטע בילל
של איש זונק ואיש יורה ואיש נופל
של איש זונק ואיש יורה ואיש נופל...

קישור לשיר

ליל חניה
מילים: נתן אלתרמן, לחן: יאיר רוזנבלום

ליל חניה. בקול דברים, בשחוק, בגדף
בהמולת מלאכות הוא קם, הנה הנו
כמו פני עיר נבנית פניו של שדה הקטל
בהתפרש המחנה אשר דינו
להיות שופך דם האדם ומגינו.

ליל חניה, ליל זמר, ליל שחקים רקוע
ליל רוב מלאכות חופזות, ליל אד מן הדוודים
ליל שמוסך את כישופה של רעות רוח
בבניינה של ממלכה, ליל נדודים
ניצב פרוש על היחיד והגדודים.

מתוך אשמורת ראשונה, בין חוף וגבע
היה נשקף פתאום מראה המלחמה
כמו הווי צוען, חבור יתד וחבל
בו חירותם של מסעות וחירומם
בו הכלים והחוקות בעירומם.

מול השקיעה

עם המצלמה המקצועית

סקי בצרפת

ארז התחנך בסביבה בה השפה העברית והמילה הכתובה משמעותיים, ומלווים את כל תחומי החיים. "החיידק" דבק בו ועם השנים אף התרחב, ועל כך מעידים חבריו, ובמיוחד אלו הקרובים אותם אתגר, או בלשונו "הטריד מילית" בחידות וכללים.

בעבודה משותפת שחזרו החברים הקרובים חלק מהחידודים והחידונים בפורמט המתפרסם מדי סוף שבוע במוסף "הארץ". לדוגמא:

איזה רכב איטלקי מבלבל חקלאים? מהזרעתי
מה יעשה השופט היפני לעבריין? יאשימו-טו
איזה שחקן אמריקאי מתקמצן על הגלידה שלו? בן אפלק
למה לא מצאתי את האי בתאילנד? כי הוא קוסמוי
מי חידש את המילה מסוק? יצחק בן צבי
האם גרב זה זכר או נקבה? שניהם, עפ"י החלטת האקדמיה
העברית משנת 2021

ארז נהג לכתוב חמשירים לכבוד ימי ההולדת של חבריו לטייסת. מתאר סא"ל ס. את האופן בו לימד אותו ארז את מלאכת החריוה:

אני זוכר שבאחת מההפסקות בקפ"כ לימדת אותי את הדרך הקלה ביותר להתחיל חמשיר ליום הולדת: שם פרטי>שם משפחה >שם משפחה>שם פרטי. ארז שחייני...שחייני ארז... ומשם כבר תמצא את החרוז הראשון אמרת. תמיד שנון. תמיד שמח. תמיד מחייך.

עם חברים בנגב

מהורהר ומחויך

ארז, אלון, דנה, תמר ועומרי

עם

המשפחה

ארז ודנה הכירו בשנת השירות בנוער העובד והלומד.
הקומונה של ארז גרה בחדרה ופעלה בבנימינה, וזו של דנה
גרה ופעלה בבאר שבע.
ניצתה ביניהם אהבה גדולה.

ארז ודנה ביום חתונתם

דנה - "שרים לזכרם" ביפעת, ערב יום הזיכרון תשפ"ב, אפריל
2022

והימים הם ימי חנוכה בשנת 2001. אני בטיול עם חניכים
במדבר. כבר לילה.

כולם מתארגנים לשינה. קולות פריסת השק"שים על רקע
המדבר. מידי פעם רוח מאובקת פורעת לי את השיער.
הפלאפון מצלצל.

מזהה מיד שזה המספר לו חיכיתי כל היום. שמחה שיש
קליטה. ממלמלת משהו לחניכים - "תסתדרו, אני כבר חוזרת".
לא נורא, הם נערים ונערות בני 16, הם יסתדרו רגע בלעדי.
תוך מענה לשיחה אני מדלגת, פתאום אני חיית מדבר.
"חכה רגע, מיד איתך".

רצה רחוק מספיק כדי לדבר בשקט, אך לא רחוק מידי. הלב
דופק. רק התחלנו את העניין הזה ביננו. עוד אין לו הגדרה.
ומיד הקול שלך נשפך אליי.
"היי, לא קר לך שם במדבר?"
"קר, כן". אני עונה.

"איך היו החניכים היום?" אתה לא מדריך קבוצה בשכבה הזו,
אז לא יצאת לטיול.

"בסדר" עונה, חסרת נשימה. מהריצה או מההתרגשות מעצם
המעמד. מתיישבת על האדמה. האבק מקיף אותי בשקט.
"בסדר. מתארגנים ללילה שבו בטח לא נישן יותר מידי". אני
ריאלית.

"נכון. הם בטח יהיו במצב ערימה של חברה על הדשא". אני
נשכבת, מנסה לרדת לסוף דעתך.

”נכון, רק במדבר”. אני עונה בהתרגשות, מבינה את כוונתך. איך מצאתי דווקא אותך, שיודע לצטט לי שירים באוזן? ואם הייתה עולה בת קול קטנה, קול מרוחות המדבר, ברגע הזה וספק לוחשת, ספק צועקת כמו תמרור אזהרה: ”יש לך 20 שנה של שירים באוזן. לא יותר, ולא פחות. לוקחת או מוותרת?”

”מה זאת אומרת?” אני שואלת. הפעם את בת הקול המדברית, לא אותך.

”דמייני 20 שנה, עם טוב ועם רע, עם שלושה ילדים, עם אהבה גדולה, אבל נגמר ברע. מסע, שמתחיל במדבר אבל נגמר בים. לוקחת או מוותרת?”

אבל בת הקול לא נשמעת, או שכן, אני לא בטוחה. ואני שוכבת על אדמת המדבר, פרועת שיער ובהתרגשות גדולה ושואלת ”אתה אוהב את אגדת דשא?”

Cut

וריצה לעשורים קדימה. אנחנו ברמת דוד. כבר מזמן חולצה כחולה אחת הוחלפה בחולצה כחולה אחרת. אתה משרת כבר הרבה שנים. אני לצידך.

ערב ראש השנה, אנחנו מרימות ערב שירה בציבור בשיכון. סגר שלישי באוויר ואנחנו יושבים, זוגות זוגות, על הדשא. נגן הגיטרה מנגן והמיקרופון עובר בין השרים, עד שהוא נוחת בידיך. וזו אגדת דשא. ואתה יודע את כל המילים. מסביב, צוחקים החברה שעל הדשא.

זה מפתיע לשמוע את הסמבס שר. אף אחד פה לא מכיר אותך
כמוני, שזכיתי לשמוע אותך שר לי באוזן שירי אהבה.
ואז, בת הקול מדברית, שהפעילה לי שעון עצר, אי אז, מנשבת,
פורעת את שערי. ואני נושמת את אוויר העמק שלנו ועונה
”לוקחת”.

דנה וארז

ארז דנה ואלון

ארז עם שלושת ילדיו אלון עומרי ותמר

ארז אהב את השעות עם ילדיו וידע להיות נוכח עבורם במשחק, בטיול, בחוגי הקרקס או בהכנת ארוחה. חשיבות רבה ראה בהקניית האהבה לארץ ולטיול בה. בזמן הפנאי, אהב לטייל עימם, תמר לפניו, עומרי לצידו ואלון על כתפיו. ההנאה מצידו הייתה מלאה!

ארז תמר ועומרי

ארז נהג לומר, "על טעם וריח אפשר להתווכח אבל אין לזה טעם". ילדיו ואחייניו חוזרים ומשתמשים באמירה זו. ארז חזר והסביר לילדים, כי אפשר שלא לאהוב מאכל מסוים, אך חייבים לנסות ולטעום בראש פתוח. ארז אהב לבשל, לגוון ולנסות מאכלים חדשים. לארוחת שישי בבית המשפחה הכין בחפץ לב מטעמים מזינים וטעימים לילדים. גם בבית הוריו ארז היה מניח מגבת על הכתף וחותר סלט קטן קטן.

ארז, תמר, דנה ועומרי

ארז עם תמר, עומרי ואלון

ארז ותמר

ארז ותמר בפעילות אקרובטית

תפקידו האחרון של ארז (סגן מפקד בסיס ברמת דוד) אפשר לו יותר פנאי. ארז ניצל את הזמן לרכיבה על אופנים, טיולים וחוגי קרקס. ארז ודנה השתתפו עם שלושת הילדים בחוגי הקרקס בכפר יהושע המיועדים להורים וילדים יחדיו. בהמשך הצטרף ארז גם לחוג מבוגרים בו התמיד ונהנה מאוד. תמר (בתו הבכורה) עדיין לומדת ונהנית מהקרקס והצטרפה לאחרונה ללהקה הייצוגית.

אקרובלאנס

עם עידו

עם תמר עומרי ואלון

עם עומרי

תמר עומרי, אלון וארז בגבעת הרקפות

ארז עם אחיו איל ואימו מירי וילדיהם
בבריכה באשדות יעקב

ארז ודנה

דנה בהספד לארז:

"אהוב שלי, יושבת על מיטתנו, מסתכלת מסביבי בצד שלך מובי דיק, כי כמובן שאתה במשימת השלמה של 100 ספרי החובה. לאיזה עמוד כבר הגעת שם? קוראת על הכריכה 'מובי דיק נחשב לרומן האמריקאי הגדול בכל הזמנים'. אני בוחרת לאסוף נקודה של אור - הספר האחרון שקראת בו הוא הרומן האמריקאי הגדול בכל הזמנים. הכרנו בגיל 18, לפני 20 שנה. היינו עם חולצת תנועה ושרוך אדום, אהוב שלי. כל הסיפור הזה של טיסה קרה לנו במקרה. כמובן שהעיניים שלך היו הדבר הראשון שראיתי. המחשבה היצירתית שלך הייתה הדבר השני, עת אנחנו מנווטים ברחובות נווה נוי בבאר שבע, טרום עידן הווייז. זהו, התרשמתי. זה היה מספיק. בדרך היה חיזור היו הודעות עם שירים כי כל מה שקשור למילים זה אתה.

והיום ב-FastForward לכאן, אני עומדת פה לצידך או מעליך ואומרת משפטים שרק אתה מבין. כי זה סיפור גדול, אבל זה בעיקר גם הסיפור הקטן שלך ושלי ושל 20 שנה ביחד, אהוב. כי זה גם עוד רגע של שנינו, עוד שנייה אחת קטנה.

"אתה יודע אפילו טוב ממני את תחושותיי ברגע הזה כי 'להבין בלי שאצטרך להסביר' זה עכשיו. תודה אהוב, על תמר, עומרי ואלון. מבטיחה לעשות כמיטב יכולתי. אוהבת עד השמיים וחזרה, עד אינסוף."

ארז עם בתו תמר

ארז בחתונתו עם סבא אריה

דנה וארז בחתונתם עם האחים לבית שחייני

ארז בחתונתו עם סבתא בתיה

ארז בחתונתו עם סבתא רניה

ארז ודנה בחתונתם עם סבתא נמה

ארז זכר את ניסיונו המוצלח כילד ברכישת השפה האנגלית, והקפיד שהילדים יצפו בסרטים דוברי אנגלית ללא דיבוב בעברית. ואכן, ההצלחה חוזרת על עצמה. ארז התחנך בסביבה בה השפה העברית והמילה הכתובה משמעותיים, ומלווים את כל תחומי החיים. "החיידק" דבק בו ועם השנים אף התרחב, ועל כך מעידים חבריו, ובמיוחד אלו הקרובים אותם אתגר, או בלשונו "הטריד מילית" בחידות וכללים. לקראת היציאה ללימודי תואר שני, שקל ארז ברצינות לימודי בלשנות. דרישת הצבא להשלמת התואר בשנה אחת בלבד, הכריעה את הכף לויתור על התחביב ובחירה בתואר שני במנהל עסקים.

ארז עם תמר ואלון

ארז ותמר

ארז ודנה

ארז ודנה באקרובטיקה

אמא מירי ארז ודנה

יום הורים
בבסיס רמת דוד

ארז עם אלון ואיל עם עפרי

ארז באמצע בישולים מצטרף לשיחה עם איל

ארז ואלה

ארז ודנה

ארז ותמר

ארז ותמר

ארז ודנה

תמונות משפחתיות
בחתונת תמר רוט
ורועי שחם

ארז עם סבתא נמה וסבא אברהם

ארז עם אלון וסתיו

ארז עם חברים

ארז עומרי ותמר

YAHALOM ADAR

שירותו

הצבאי

תפקידיו הצבאיים של ארז
2005- סיום קאמ (קורס אימון מתקדם) מסער (מסוקי סער) בטייסת 123-
Black Hawk טייסת "ציפורי המדבר" בבסיס חצרים. כלי הטיס: ינשוף,
ייעוד ופעילות הטייסת: תובלה וחילוץ לוחמים, חילוץ אנשי צוות אוויר
שנטשו כלי טיס, חילוץ מטיילים ופינוי נפגעי תאונות דרכים.
2005-2008 - סדיר בטייסת 123 בחצרים.

2008-2010 - הצבת חרום בטייסת 115-הטייסת האדומה, "הדרקון
המעופף", בבסיס עובדה.

ייעוד ופעילות הטייסת: טייסת ביום אויב, מרכז לאימון מתקדם.

2010-2011 - שירות ביחשת"פ (היחידה לשיתוף פעולה).

ייעוד ופעילות היחידה: שיתוף פעולה בין חיל האוויר לזרוע היבשה
וסיוע לתמרון.

2011-2013 - סמט (סגן מפקד טייסת) ב למבצעים טייסת 123, בבסיס
חצרים.

2014-2015 - סמט ב להדרכה טייסת 123, בבסיס חצרים.

2015-2017 - סמט א טייסת 193, טייסת "מגיני המערב" בבסיס רמת דוד.
Euro copter AS-565 כלי הטיס: עטלף,

ייעוד ופעילות הטייסת: משימות סיוע לחיל הים הישראלי בשיתוף
פעולה מלא עם שייטת ספינות הטילים מסוג סער 5 וסער 6, הכוללות
מנחת מסוקים.

2017-2019 - ראש מדור סער במטה המבצעי בבסיס הקרייה.

2019-2022 - סגן מפקד בסיס רמת דוד, כנף 1

במסגרת תפקידו כטייס בטייסת 193, הצטרף ארז מדי פעם להפלגות ארוכות של חיל הים. בהפלגות מסוג זה, מעבר לפעילות המבצעית זכה בלא מעט שעות פנאי. לשם כך הצטייד בערימה של ספרים ובקריאתם המהנה ניצל את הזמן. לחילופין, בין הטיסות, היה נכנס למטבח ועוזר לטבח בשמחה ובהתלהבות בהכנת הארוחות.

לפני כמה שנים התפרסמה בעיתון "הארץ" כתבה ובה המלצה על 100 ספרים, הנחשבים ספרי מופת וקריאתם חובה. ארז השתכנע ולקח על עצמו משימה להשלים את השגת הספרים וקריאתם. לאחרונה, הגיעה דנה אל סניף "צומת ספרים" ברמת ישי. המוכרת זיהתה אותה וסיפרה לה שהיא זוכרת את הביקור האחרון של ארז בחנות. ארז חיפש את הספר "מובי דיק" מהרשימה. המוכרת הציעה לארז לבחור אחת מתוך שתי גרסאות של הספר. ארז, התיישב בפינת הקריאה, עיין ביסודיות ובריכוז אופייניים בשתי הגרסאות ובחר בגרסה הפחות פופולרית.

בתקופה בה שרת ארוז בטייסת האדומה (אימון טייסים במצבי קרב), היה עליו לתכנן מערכי שיעור, ולבצע סימולציות קרב שבמהלכן הטייסת מדמה את האויב. ארוז נהנה מאוד מתפקיד זה אשר אפשר יצירתיות, הפעלת הדמיון, חופש ואינטראקציה עם המתאמנים. בתפקיד זה נדרשו שילוב של מקצועיות, רצינות ומשחק. שילוב שארוז מאוד אהב.

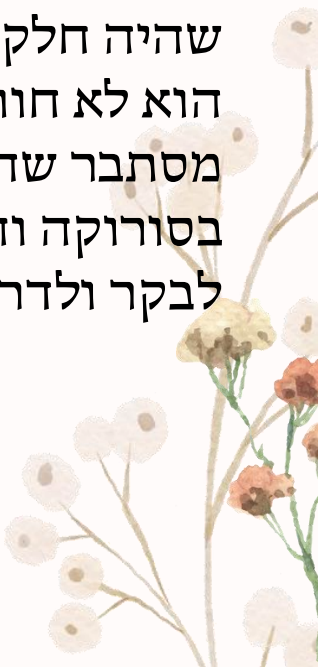

עם אבא דודו

אבא דודו מספר בחיוך וגאווה. בתקופה בה ארז שרת בטייסת 123 בחצרים, משימות הטייסת כללו חילוצים אזרחיים. באחד מסופי השבוע החורפיים ירד שלג כבד באזור ירושלים והר חברון, בעקבותיו הר חברון היה מנותק ולא היה ניתן להגיע אליו ברכב. בטייסת התקבל דיווח על תאונת דרכים בה הייתה מעורבת משפחה. ההורים נהרגו והילדים נפצעו אך הצליחו להזעיק עזרה. ניסיונות של כוח צנחנים, של אמבולנסים ושל יחידות חילוץ רכובות לא צלחו בגין השלג הכבד.

הבסיס הקרוב של חיל האויר הוא תל נוף. ניסיונות הגעה של מסוק יסעור המוצב בבסיס זה נכשלו גם הם עקב עננות השלג הכבדה. ארז שנמצא בחצרים, עוקב בקשר אחר הניסיונות הכושלים ומחליט שהוא יוצא לחילוץ. הוא חישב ובדק שבאזור ים המלח אין ענני שלג, בחר נחל שמגיע מאזור ים המלח עד לרכב הפגוע. הוא הצליח לטוס מתחת לעננים ממש בגובה אפס עם צוות רפואי. החילוץ ארך שלוש וחצי שעות ארוכות. וכך בטיסה מתוחה בגובה האדמה ממש הם הצליחו להגיע לילדים ולחצם. סיפר בהמשך, הרופא של יחידה 669 שהיה חלק מהצוות הרפואי על המסוק, שטיסה כזו מתוחה הוא לא חווה מעולם, ויחד עם זאת ארז במהלך הדרך שר. מסתבר שהוא היה שר בכל טיסה. הם נחתו בבאר שבע בסורוקה והעבירו את הילדים לטיפול רפואי. בערב ארז הגיע לבקר ולדרוש בשלום הילדים.

כחלק מתפקידו בחצרים בטייסת 123 היה ארז ממובילי
האישור ליחידות חילוץ אזרחיות לקיים קשר ישיר ועצמאי
להזמנת חילוץ צבאי מוסק. מהלך שקיצר זמני תגובה ובוודאי
הציל חיים רבים במקרים של חילוץ בעקבות שיטפונות,
תאונות או מצבי חירום אחרים.

במסגרת תפקידו כסגן מפקד הבסיס ארז היה אחראי גם על התפעול. אחת מהמשימות שלקח על עצמו הייתה שיפור ההתייחסות של המשרתים בבסיס לנושאים של סביבה ומחזור. ארז זיהה כי בבסיס מוציאים מידי שנה סכום כסף גבוה על רכישת כלים חד פעמים. לצד הסברה ושכנוע, הוא ניסה להעלות את המודעות ושיתוף הפעולה וקבע פרס כספי לטייסות אשר נמנעו או צמצמו מאוד את השימוש בכלים חד פעמיים.

אחרי התאונה, בשיחות עם חיילים שהכירו את ארז התרשמו בני המשפחה כי הם זוכרים את המורשת ומשתדלים לקיים אותה ולהנחילה לדורות הבאים. המשפחה מקפידה על שימוש בכלים רב פעמיים בלבד, מתוך אמונה בזו הדרך, ומתוך כבוד והערכה לארז.

דודו מירי אלה וארז בטקס הענקת דרגת סא"ל

טקס הענקת דרגת סא"ל

במעמד קבלת דרגת סא"ל, מסרתי (אימו) לארז ברכה כתובה, אותה נשא עימו בכיס חולצת מדי א' באופן קבוע. נוסח הברכה: "המעמד מרגש מאוד!

כילדיהם של הורים אשר הגיעו לארץ כאודים מוצלים מאש, שרידים אחרונים למשפחות שלא שרדו, המעמד הזה הינו בעל משמעות ועוצמה כפולה ומכופלת!

בטוחה אני שהם צופים בנו גאים ונרגשים!

כהורים וסבים לשבט הילדים והנכדים שלנו אשר זכו לגדול במדינה חופשית, אנו גאים בכם דנה וארז על ההישג, ויחד עם

זאת שומרים על התקווה שההכנות והאימונים יבוצעו במקצועיות וביסודיות אך יתבררו כלא נדרשים.

לארז שלנו, מאחלים שתפגוש גם בתפקיד החדש אנשים טובים! בהצלחה, אוהבים, כולנו"

במסגרת השרות ביחידה לשיתוף פעולה, שימש ארז איש קשר בין חיל האוויר לכוחות הקרקע.

דודו מתאר כי באחת ההזדמנויות, בדרכו לתרגיל ברמת הגולן צרף אליו את אבא דודו והאחות הצעירה אלה.

ארז הגיע עם ג'יפ צבאי והסביר שמתקיים תרגיל חטיבתי באזור ועליו הוטל תיאום הסיוע האווירי.

באזור התרגיל, נסעו על ציר הנפט ובמהלך הנסיעה הסביר ארז כי ציר זה מפריד בין הכוחות בתרגיל. אלה הביעה דאגה מפני הסכנה בהימצאותם באזור ומפני האפשרות שמתקיים שם תרגיל באש חיה.

ואכן, בעודם בדרכם לפסגה הופיע מולם קנה של טנק, מופנה ישירות אל חלון הג'יפ. אבא ואלה נבהלו מאוד. ארז בשלווה אופיינית, יצא אל הטנק, הסביר לחיילים מה הטעות שעשו, וגרם לטנק להסתובב ולהמשיך הלאה.

כאשר הגיעו לפסגה לא שכח ארז לכבד את כולם בקפה שחור שהכין במיומנות ובהנאה.

במסגרת תפקידו כיו"ר הגנים בשיכון, ברך ארז את הצוות החינוכי.

22/3/21

ברכה לפסח תשפ"א

פסח עוסק בשחרור, חופש וחירות. מסופר על שני צעירים, ששטים על רפסודה בנהר. אחד, עם חמציץ בפה, נסחף עם הזרם, נהנה מהשקט והשמש. השני, מחזיק מקל גדול, מנווט וחותר, ודואג לשוט לאן שמתכוון. נשאלת השאלה, מי מהם יותר חופשי? חירותו של מי גדולה יותר? בשנה האחרונה, שבה היינו ספונים בבתים, סבלנו מסגרים, מריחוק חברתי, וניכור וחשש מהמפגש, פסח מקבל משמעות ייחודית. ארבעה שבועות לאחר פתיחת המערכת, אני רוצה להאמין שאנחנו לקראת פרק יותר רגוע ושקט, פחות סוער ויותר מתגמל ונעים. נאחל חג שמח, משפחתי, בריא ונעים. שנזכה להיות חופשיים באמת, לעצב את חיינו כרצוננו. ויחד עם זאת לנוח עם חמציץ בפה ברגעי השקט. בהזדמנות זו אודה בשמכם לצוות המופלא והמסור שלנו, שנרתם ומתגייס ומשקיע. גם כאשר בחוץ סוער פה בפנים מרגישים חמימות ועוטפים את הילדים באהבה. תודה והערכה רבה. פסח שמח לכולם.

דצמבר 2021, ביקור שר הבטחון בני גנץ בבסיס רמת דוד

עם אמא מירי וסבתא רניה בביקור בבסיס חצרים

סא"ל ארז שחייני ורס"ן חן פוגל נהרגו ביום ב' בשבת
התשפ"ב, 3.1.2022, בתאונה שאירעה בטיסת אימון של
טיסת 193, במסוק ימי מדגם עטלף, מאות מטרים מחופי
חיפה.

מממצאי תחקיר צוות המומחים של חיל האוויר עולה כי
קורוזיה חמה שהתפתחה בחלקי מנוע מסוק העטלף,
שנגרמה בשל תחזוקה, תהליכים והתנהלות לקויים
הדורשים שינוי ושיפור בחיל האוויר, ובשל ליקוי תכנון של
היצרן הצרפתי, גרמה לאסון הנורא.
כתוצאה מהתקלה פרצה אש במנוע השמאלי של המסוק,
אשר התפשטה גם למנוע הימני. ארז וחן פעלו בקור רוח
ובכך תרמו להצלתו של הקצין הנוסף שהיה במסוק, סרן
רון בירמן.

אסף ברוך - טקס יום הזיכרון, 4.5.2022, גילון.

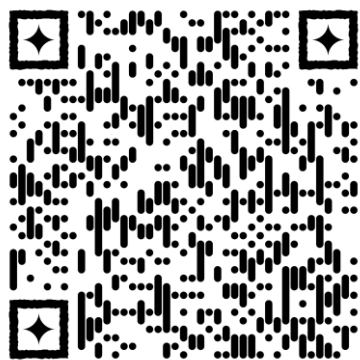
השלישי בינואר 2022 יום שני בערב, במקום המגורים בפלורידה, לכאורה עוד ערב רגיל.

דיברנו בחמישי האחרון, שיחה דיי רגילה, היית עייף משבוע עם ביקור שר הביטחון אז לא הרחבנו ורק שאלנו לשלום כולם ומצב הקורונה. משפחה, עבודה, מצב רוח וממשיכים לשיגרה. אבל ביום שני, השלישי בינואר השיגרה נשברה. המונח חלל קיבל אצל הרבה ממכריך משמעות לא רגילה. ארז שחיני, השארת חלל גדול שלא ברור איך אפשר יהיה למלא אותו, אם בכלל. המחשבות על ההורים שלך, האחים, דנה והילדים וההתמודדות עם היום יום החדש שלהם וההמשך בלעדיך.

היה לי כבוד גדול להיות מביין חבריך הטובים, החשבתי אותך לחברי הטוב ביותר גם במרחק פיסי גדול. היית לי לגאווה גדולה והוזכרת רבות. הזכרונות של שנים ביחד: לימודים, הפסקות (פרלמנט), חברות, התכנסויות בבית משפחתך "ולמידה" למבחנים, רשיון נהיגה, טיולים, ירידה לאילת, תוך שמיעת הגשש החיוור וכוורת ואין ספור זיכרונות מתוקים. גם במרחק טראנס אטלנטי דאגנו לשמור על קשר, טלפון בחגים, ימי הולדת התייעצות על קניית רכב ולפעמים סתם כי מתגעגעים. ביקרת לפני הקורונה אצלנו בפלורידה אחרי סימולטור בקונטיקט. ביקרנו אותך בטייסת תוך הסברים כמו שרק אתה יודע לתת על כל מה שכמובן מותר להראות ולספר.

שחייני יקר, סביר להניח שבזמנים נורמליים אתה זה שהיית מקריא נאומים כי מי מתאים יותר ממך. הכתיבה השנונה שלך והעברית הרהוטה. ושאם הייתי נאלץ לכתוב נאום, הייתי שולח לך אותו ושואל לדעתך, אבל באף חלום רע לא הייתי מאמין שנעמוד ביום הזיכרון ונדבר עליך. מהשלישי בינואר 2022 אין יום שעובר בלי שאתה מוזכר בדרך זו או אחרת. מודה לך על 30 שנות חברות, תמיכה, הדרכה אוזן קשבת ואהבה ללא תנאים. אתה יחיד ומיוחד וחסר לנו מאוד. אוהב אותך!

חברים מספרים
על ארז

תמונות נוספות
של ארז

סרטון- שחייני
בחור כארז

5.5.2022

אלון שמואלי (מג"ד מילואים שהיה תחת פיקודו של ארז)
יום הזיכרון מאי 2022

אתמול בבית הקברות זה החזיר אותי 4 חודשים אחורה. חזרתי הביתה וכתבתי את הסיפורים על שחייני שלא הצלחתי לכתוב קודם. מקווה שלא מאוחר מדי.

אני יושב במסעדה בהרצליה, ממתין למפקד החדש שלי. חיל האויר בהחלטה מפתיעה מחליט לאייש סגני מפקדי בסיסים ולהשתמש בתקני סאל במילואים לצורך כך. המפקד החדש שלי, טייס בסדיר, אמור גם להחליף אותי בפיקוד על גדוד המילואים. מבלבל. ולאף אחד אין תשובות. יש חשש מסוים לפני הפגישה. לאן זה הולך? האם נסתדר ביחד?

הוא נכנס למסעדה. הטריח את עצמו עד לעבודה שלי. רב סרן במדים עם חיוך ענק ולי לוקח בדיוק דקה וחצי להבין שהכל יהיה בסדר. עם האיש הזה אין לי ספק שאני הולך להסתדר. המפגש בנינו לא מותיר אפשרות אחרת. השיחה זורמת. הוא רוצה ויודע להקשיב. אנחנו יכולים להיות חברים ממש טובים.

שנתיים קדימה, קורונה ומבצעים בעזה ואין תרגילים. הוא לומד הרבה על הגדוד ומקדם הרבה.

מתרכז בעיקר בכ"א. באנשים - הדבר החשוב באמת. אני לומד להכיר את האדם שמאחורי התפקיד.

אישי. בלתי אמצעי. ערכי. "חצימחוני" מאידיאולגיה (אהבתי את משחק המילים). פריק של איכות הסביבה. חכם. ובעל יכולת יוצאת דופן להזדהות עם הזולת.

אנחנו סוף סוף לפני תרגיל ראשון ביחד. אני בתקופה אישית קשה. בעיות בריאות במשפחה והמון שעות בבית חולים. שיחות בטלפון שאמורות להיות על התרגיל נוסבות בעיקר על התסכול וחוסר האונים במחלקה פנימית ג'. אני פוגש אדם שבאמת באמת מבין מה עובר עלי. משלים לי את המשפטים ומגדיר אותם טוב ממני. "הזמן בבית חולים צועד בקצב אחר". "הם באמת עסוקים אבל

מבחינך הם מתעלמים ממך". לא יכולתי להגדיר את זה יותר טוב.

זום מפקדים שבוע לפני התרגיל. הדברים לא סגורים.
המילואימניקים באים בטענות. שחייני מקשיב
ולא יוצא מהכלים. שומע ומבטיח שיהיה בסדר. ואכן בימים
הקרובים הכל מסתדר. מכשול אחרי מכשול הם קורסים והטענות
שלנו הופכות לפליאה והערכה. בלי לדפוק על השולחן. בלי
"הנחיית סמב"ס". בלי לפנות למפקד. בשיחות אישיות מוסרות כל
ההתנגדויות. יש רכבים, יש ערב גדוד ולילה לפני התרגיל שחייני
שולח לי סרטון שהוא הסתובב אישית בנקודות הפריסה - יש
מקומות לינה יותר מ"ראויים" וכמובן מטבחון עם כלים "רב
פעמיים". כי צריך לשמור על הכדור הזה לילדים שלנו.
ואז בערב הארוך ההוא מישהו שולח בקבוצה "מסוק ימי התרסק
מול חופי חיפה". טלפון לבסיס - יש סא"ל בין אנשי הצוות. "אתה
בסדר?" אני שואל בוואטסאפ. רק וי אחד. הלב דופק על 120.
בשעה הקרובה מתברר שהבלתי יאומן והנורא מכל קרה.
השמיים נופלים לים. תרתי משמע.
לא היינו חברים. לא הכרנו שנים. דיברנו בעיקר בטלפון. מהנדס
תכנה וטייס. מגד במילואים וסמב"ס.
16 שנה מפרידות בנינו. נולדת קצת לפני שהתגייסתי. אז למה
לעזאזל זה כל כך קשה? כי למדתי להכיר אדם יוצא דופן. תוכו
כברו. בלי טיפת פוזה. בגובה העיניים. אדם טוב במובן הכי הכי
עמוק של המילה. איש עם חיוך רחב ולב עוד יותר רחב. וזה
מדבק. וזה נוגע. ומשהו מזה יישאר איתי וילווה אותי לתמיד

27/01/2022

מכתב מאת נ' טייסת 123

שחיני,

מוזר לשבת ולכתוב זיכרונות ממך.. לא תופסת עדיין שזה אמיתי..
הראש מעלה זיכרונות והלב מוצף בהמון רגשות ומחשבות, אבל
בצורה יוצאת דופן וייחודית רק לך, לחשוב על התקופה בה שירתנו
יחד, גורמת ללב שלי להתרחב ולהתמלא בשמחת חיים ואופטימיות.
כזה היית, תמיד שמח, מחויך, ומצליח בכל הפעמים להראות
לסובבים אותך את הצד החיובי בכל מצב.

שירתנו יחדיו כשאתה סמ"ט ב למבצעים בטיסת 123 ואני סדירה
צעירה שהרגע הגיעה לטיסת מהקורס.

דיי במהרה הפכת להיות עבור כולנו כמו אח בוגר, דמות לחיקוי
בכל המימדים.

לימדת אותנו כמה מקצועי טייס צריך להיות, אין שאלה על טיסה,
על המסוק, על מזג האוויר שלא היית יודע.

כשמצאנו את עצמנו לומדים בשעות הקטנות של הלילה לקראת
המבחן ידע, הגעת (אחרי מקלחות הילדים כמובן שלא היית מוותר
עליהן אף פעם 😊), התיישבת על השולחן, ובמשך כמה שעות
לימדת אותנו פשוט כל מה שידעת... וזה היה המון. מיקדת אותנו,
פיקסת, הרגעת ובעיקר היית שם בדיוק מתי שהיינו צריכים.
אבל מעל הכל, לימדת אותנו מהי דרך ארץ, מהי אנושיות ואהבת
אדם.

כשאומרים שהדנ"א של טייסת 123 היא "להגיד קודם כל כן",
מתכוונים אליך.

יש כל כך הרבה חוויות מהתקופה ההיא, אספר על 3 חוויות
שצרובות אצלי באופן מיוחד -

הראשונה היא אימון באזור הר רמון עם כוח מיוחד של גבעתי,
במתאר של לכידת מבריחי גבול. האימון כולל נחיתות רבות,
העמסת לוחמים, פריקה מהירה, המון אקשן ודינאמיות. באחת
הנחיתות, לקראת הסוף, פתאום המכונאי מוטס אומר "יש לנו
פנצ'ר".

פנצ'ר?! שנינו מביטים זה על זה במבט אשם וגם קצת מבויש... אבל
כמובן שאתה מיד התאפסת, מגיב בצורה הכי רגועה ושקולה שיש.
חותכים את האימון, וחוזרים לנחיתה בחצרים (כשאתה מנחית את
המסוק על ארגז במקום הגלגל).

בדרך חזרה מהשטח לבסיס, נזכרת שיומיים קודם נסעתי עם הרכב של סמ"ט א' והיה לי גם בו פנצ'ר... איזה פאדיחות... מאותו רגע הטיסה הפכה להיות הסתלבטות אחת ארוכה עליי... איך ידעת תמיד להוציא טוב מכל דבר...

בסיטואציה אחרת שנינו בכוונות 15'. בטייסת מתקיים יום סיום תקופה בבריכה של חצרים. כל החבר'ה במים, נהנים, משחקים, ואנחנו מתייעצים מה לעשות. ואז אתה אומר – "יאללה בואי נכנס, מקסימום נרוץ מהר לאוטו". אני בערך בפעם השנייה בחיים תופסת כוונות, אבל יאללה נכנסים.

2 דק' אחרי – הזנקה.

קופצים מהבריכה, רצים לאוטו, רטובים מכף רגל ועד ראש, נכנסים למבצעים, לובשים את הסרבל על הבגדי ים, ורצים למסוק. כמעט נכנסים – וחזל"ש. איזה באסה...

ואתה מתחיל לצחוק, כי תמיד היית מבסוט מהחיים.

המקרה האחרון הוא טיסה מבצעית באמצע הלילה, טסים מאוד גבוה. עבורי זאת הפעם הראשונה שאני טסה את המתאר הזה. אתה מדגים לי מה זה אומר "שקיעה עם כוח". איזה פחד... ואני בכלל עוד מבוהלת מהגובה שאנחנו טסים.

אבל אין מדריך טוב ממך בטייסת עבור הסיטואציה הזו. בשקט, ברוגע, אתה מדגים, מלמד נותן את הטיפים הכי טובים שיש, ובעיקר משרה ביטחון אמיתי בכל מי שלומד ממך. זכיתי.

יש עוד כל כך הרבה זיכרונות וחוויות ממך, כמו ההזנקה הראשונה שלי שהייתה איתך, כמו שלימדת אותנו איך לכוון את המראות ברכב שעד היום כולנו עושים, וכמובן השיחות על החיים שעד היום משפיעות עלי.

היום אני לומדת תעודת הוראה, ואני מוצאת את עצמי לא פעם חושבת על כמה למדתי ממך בהתייחסות לפקודים, לאנשים שעובדים איתך, איך נכון להסתכל על סיטואציות חינוכיות ואיך לשמש דוגמא אישית.

עברו כבר מעל 8 שנים מהתקופה ההיא שבה שירתנו ביחד, אבל זו תקופה שאני לא אשכח אף פעם.

אזכור אותך תמיד, מבטיחה להמשיך את דרכך,

נ. טייסת 123

מכתב מאת מיקה

שחייני,

כל כך מוזר לי לדבר עליך בלשון עבר, אני באמת לא מאמינה שאתה לא פה!

שחייני היקר, היית בן אדם מדהים, מפקד חזק כארוז, אבא נהדר ובעל מושלם.

כל פעם שראיתי אותך בטייסת היית עם חיוך גדול שפשוט מאיר את כל המקום – זה היה ממגנט. אני זוכרת שסגרתי שבת, ובאת עם כל המשפחה שלך, ילדים אוחזים בידך, ואתה מציג לי אותם, מספר לי מה כל אחד מהם אוהב- המסירות והקשב לילדך זה דבר שפשוט ראוי להערכה!

אתה בן אדם כל כך אצילי, ציוני כזה שתמיד דיקלמת לנו שירי ארץ ישראל הישנה, זה היה כל כך מדהים לראות עד כמה אתה אוהב את ארצנו, ועד כמה אתה גאה להיות טייס בטייסת שלנו המשפחתית. אתה לא יודע אבל הסתכלתי עליך הרבה פעמים מהצד, ופשוט אמרתי-הוא אחד האנשים שאני הכי מעריצה!

הרוגע שלך, החוכמה שלך, הנתינה, הרצון, לעשות הכול בצורה הטובה ביותר, האכפתיות לכל החיילים, ההסתכלות בגובה העיניים- כל התכונות הללו ועוד גרמו לי להעריץ אותך!

אתה תהיה כל כך חסר לי אישית ואני בטוחה שגם לכל שאר אנשי הבסיס!

תודה על הזכות להכיר אותך, תודה על השיעור שנתת לי לחיים,

תודה על כל מה שעשית עבור הטייסת, זכיתי באמת

מעריכה עד עמקי נשמת,

מיקה

מכתב מיורם

שחייני אהוב ליבי

מנסה לכתוב, המילים מסרבות לצאת בתחושה שאולי עוד רגע מישהו יגיד שזה סתם חלום רע...

את ארז פגשתי לראשונה בשנת 2006 אם אני לא טועה. התחלתי פרויקט של חיבור יחידת חילוץ ערבה לטייסות הסער.

אחרי שיחת טלפון עם ג. שהיה מפקד גף מסוקים בטייסת 115, הבנתי שיש שם שלושה טייסים שכול מה שחשוב להם זה שיהיה קפה שחור בשטח, שנהיה יצירתיים ונאתגר את חיל האויר.

פגישה ראשונה:

2 מסוקי קوبرה מחפשים רוכבי אופניים אי שם במדבר. הקוברות מבצעות את המשימה ומהר מתפנים לנחיתה וקפה בשטח. שחייני יורד ומעוות לי את השם בצורה שאופיינית רק לו. ג. מסכם שהיה מעולה וחייבים להעלות הילוך. א. ושחייני לא מבזבזים זמן ומיד עוברים לתרגיל פסיכוטי..... מדמים התרסקות מטוס וטייס נוטש, תוך כדי האימון שמשתתפים בו מסוקי קרב וטייסת בלקהוק אחת. אני שומע את א. רציני שיש בעיה, וקרנף כרגע חתך את הנתיב שלו. שחייני מתפקע מצחוק בקשר ואומר שזה לא לעניין הגן חיות הזה אבל ההצגה חייבת להימשך... ומסנן שמזל שמוחמד מטיס...ולא מוסטפה. התרגיל נמשך ללילה שאני מדליק שלד של סקיהוק במגנזיום.... ושחייני ואל. טוענים שרואים את האור ממצפה רמון.... התרגיל מסתיים במחמאות לצוות הערבי של 115 ואנחנו מיד קובעים קפה ותרגיל המשך. מאותו יום ביצענו יחד הרבעייה הפסיכופטית הזאת עשרות תרגילים שלא נספר כי סתם אף אחד לא יאמין לנו. היו אופנועים טרקטורונים ג'יפים 2 קוברות.... וב.מחליף את ג. ונכנס לבית המשוגעים. תרגיל מסוקים מטורף... "פיגוע במרכז ספיר..." מסקרים מ 113 נכנסים לעבודה מעל הישוב... ואז מכיוון מזרח מגיע קוברה בודד, שחייני באנגלית במבטא ערבי ' כאן חיל האוויר המלכותי של ירדן... באנו לעזור לכם"

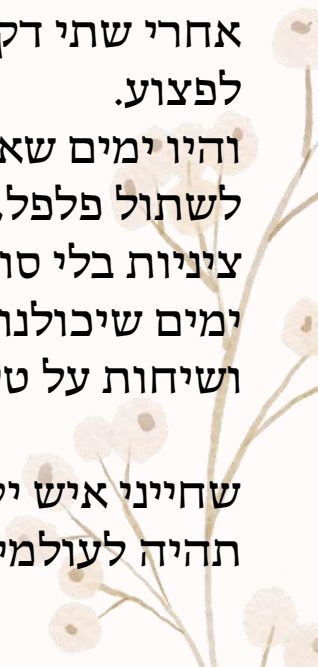
תוך כדי שהוא טס לתוך הישוב.
המסוקים של 113 גוערים בו
אין צורך בעזרה תעזוב את הגזרה.
שחייני: שוב באנגלית במבטא ערבי
כאן מחמוד טייס בחייל האוויר המלכותי הירדני...
ואני שאמור להפעיל אותם נחנק מצחוק ולא מסוגל לתת פקודות.

היה לנו גם אימון יסעורים שכמעט הרגו אותי ואת שחייני שהיה איתי על
הטרקטורון ... וצרח עליהם חדל חדל
והגענו הביתה לחצבה לבנים מאבק
לא מפסיקים לצחוק שאנחנו שני מטומטמים שכמעט נהרגו מיסעור היום

בטייסת 123 היו לנו יחד חילוצים מטורפים.
באחד החילוצים הקשים בנחל תחמסון, בית ספר שהיה בטיול ואחד
הילדים נפל מגובה רב.
ביקשתי מהמורה שהמסוק יהיה מעליה תנפנף בידיים...
לשחייני אמרתי בקשר תוך כדי ריצה, שביקשתי מהמורה לסמן לו.
המסוק שלו עבר אותי והנמיך לנחל, ואז שחייני עולה מולי
יורם, כול הנחל שזה 500 תלמידים בערך מנפנפים לי לשלום....
רגע אני מתנשף לו בקשר.
מתקשר למורה ומבקש שתוציא חולצה אדומה ותנפנף.
אחרי 5 דקות שחייני עולה מולי שוב
כולם מנפנפים בחולצות אדומות... מה זה הוא שואל בקוצר רוח.
אחרי שתי דקות הוא היה מעל הפצוע והוריד את צוות החתולים (669)
לפצוע.

והיו ימים שארז רק בא לעזור לי במשק
לשתול פלפל, לגדוד תמרים, לדלל, ותמיד עם חיוך וחיבוק והערות
ציניות בלי סוף.
ימים שיכולנו לשבת יחד ולדבר על החיים
ושיחות על טייסת, וההמשך וחילוצים מטורפים יחד.

שחייני איש יקר ואהוב שלי, אני כל כך מתגעגע וכואב .
תהיה לעולמים צרוב בליבי וחלק מחיי.

מכתב מרסן א' חבר מקורס 150
שחייני הטייס -

חצרים סוף שנת 2007, או משהו כזה, שחייני ואני סדירים בטייסת 123
בכוננות 15'.

שחייני מפקד המסוק ואני טייס משנה.

עובדים כל היום על גיחות וקצינויות עד אזור 23:00 וכשהעיפות
משתלטת חוזרים לחדר ב- BOQ לישון.

ברגע שאנחנו מכבים את האור בחדר נשמעת סירנה ומקבלים "זנק".
בשלב הזה האדרנלין מחפה על העייפות ואנחנו עולים לטייסת לקבל
פרטים.

ההזנקה היא לסייע באיתור ותפיסת חוליית מברייחים שנצפתה חוצה
את הגבול עם מצריים בחלקו הדרומי.

מבינים שהולך להיות לילה ארוך ומאתגר, ומצטערים שלא הלכנו
לישון מוקדם יותר..

טסים דרומה, אוספים כוח קרקעי מאחד הבסיסים על הגבול
ומתחילים בחיפושים.

לילה חשוך, ללא ירח, אזור ריק מיישובים ואורות והנחיות שמשתנות
כל רגע בהתאם לצפי מיקום המברייחים. לקראת סיום הדלק, אבל לא
לקראת סיום המשימה, ולכן טסים לבסיס עובדה לתדלק.
מרגישים טוב מאוד את העייפות..

מסיימים לתדלק וממריאים חזרה לשטח להמשך המשימה.

מקבלים אינדיקציה בנוגע לחוליה והכוח מבקש שננחית אותו בנצ.
מסויים.

בנסיון הנחיתה עולה אבק כבד, ובשילוב הלילה החשוך אני מאבד
קשר עין עם הקרקע.

מיד מרגיש את ההגאים זזים בכיוון הנכון כדי להרחיק אותנו מהקרקע
- שחייני "לקח הגאים", הוא היה באוריינטציה טובה ממני, ועשה את

מה שנדרש. כיף שאני איתו.

אחלה איש צוות.

בהמשך שוב מתדלקים בעובדה, ובסוף הלילה מקבלים אישור להחזיר את הכוח, לבסיס ולחזור לחצרים.

אחרי הורדת הכוח ובדרך צפונה לאורך הגבול, העייפות משתלטת עלי אחרי יום עבודה שלם בטייסת ולילה של הטסה מאתגרת ללא שינה. שחייני מטיס ואני מעדכן אותו שאני מרגיש שהעיינים נעצמות לי. עם החיוך החברי שלו דרך הקסדה הוא מסמן לי שזה בסדר ומעיר אותי כשאנחנו לקראת הצטרפות לבסיס. שמח שזינקתי דווקא איתו. אחלה טייס ואחלה איש צוות שחייני. שחייני הטיילן -

ימי טיול רבים היו לנו ביחד לאורך השנים, לאורכה ולרוחבה של הארץ.

בטרקטורונים, אופנועים וג'יפים.

לפני עשור בערך, הייתה תקופה שבחבורה היו שלושה או ארבעה חברים עם אותו סוג טרקטורון - בומברדיר צהוב, ושחייני ביניהם. כאשר הרכיבה הייתה בטור היה קשה להבחין מי רוכב באיזה מיקום. אבל את שחייני תמיד היה קל לזהות - רוכב עם סוּוטשירט ירוק של משמר הגבול "מתמיד משגב".

שחייני האיש והאגדה, תמיד היה כיף לפגוש אותו בבוקר היציאה לטיול עם החיוך המאיר שלו, ובחברתו בערב סביב המדורה עם סיפורים ושיחות אל תוך הלילה על כוס וויסקי. כמה כיף זה היה, וכמה זה יחסר.

שחייני החבר האבהי -

באחת השיחות שלנו לקראת הלידה של הבן השני שלי שחייני התעניין איך אנחנו מתכננים להכין את הבן הבכור לקראת הגעת אחיו הקטן.

דיברנו על הנושא והיה לשחייני לא מעט מה לומר בעניין. תמיד כיף לשמוע אותו מדבר, גם בבחירת המילים עצמן, אבל גם בטונציה הייחודית שלו.

בסוף הוא שאל אותי אם אני מכיר את ספר הפילפילונים, ענית שלא.
אז הוא אמר "יופי, יש לי מתנה לאח הבכור". ספר ילדים חמוד שעוזר
לאח הבכור לקבל את אחיו הקטן.

ואכן כך היה, והספר נמצא גם כיום במדף הספרים אצלינו.
אני זוכר שזה כל כך הרשים אותי החשיבה הזו שלו, והמחווה הלא
סטנדרטית והמיוחדת הזו. איזה חבר שחייני. ואיזה גבר אבהי.

כמה מילות געגוע -

בין שמיים למים, עם ברק בעיינים
נער מהצפון וההר, שבליבו ציפור מדבר
ארז ירוק עד, נחקק בלב כל אחד
היית נטוע בעוצמה, וכעת שבת אל האדמה
אדם וחבר נדיר, תודה שזכינו להכיר

תהליך הכנת האלבום היה מורכב ומרגש, ההתעמקות
בסיפור חייו של ארז הייתה כואבת ומיוחדת. למדתי
להכיר אדם מדהים שהצליח לשלב עולמות. ארז החזיק
רצינות ויכולות מרשימות וגם משחקיות, שמחה ופשטות
בחייו. כל תמונה או חיפוש על ארז מחזק כמה הוא היה
אדם שמח ונוכח בכל תחום בחייו. בחירותיו ונוכחותו בכל
דבר עד הסוף מקרינה החוצה.
כתיבת האלבום לימדה והביאה השראה רבה לחיי, ניצול
הזמן, היושרה, הפשטות והשמחה שבה ארז חי.

זכיתי להכיר אדם עוצמתי שהשאיר אחריו הרבה כאב אך
יחד עם זאת התווה דרך חיים לרבים. אני מקווה שאצליח
להשאיר אצלי את הלימוד שארז הביא לחיי.
תודה לכם מיירי ודודו על הזכות לכתוב אלבום על ארז ועל
הזכות להכיר אתכם. פגשתי הורים אוהבים ומיוחדים
שהכירו וסיפרו על ארז בדרך כה מיוחדת.

תודה, רחלי בוצר

אלבום זה הוא חלק מתוכנית ההנצחה הארצית, מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו בני נוער פוגשים משפחה שכולה, לומדים ושומעים על יקיר ליבה ומכינים אלבום הנצחה לזכרו.

משרד החינוך

התלמידים המשתתפים בתוכנית זו, מבצעים את פעילותם במסגרת תוכנית המעורבות החברתית. התלמידים מלווים בכל שלבי הפעילות על-ידי פרחי הוראה מהמכללות האקדמיות לחינוך.

השותפים בתוכנית זו הם:

- ארגון יד לבנים הארצי
- אגף בכיר הכשרה והתמחות עובדי הוראה - משרד החינוך
- המכללה האקדמית תל חי
- מועצה אזורית משגב
- בית ספר קציר משגב

כתיבה ועריכה:
בלווי והנחיית פרח ההוראה: רחלי בוצר
התלמידות: אומה שמחי
ליה מיטרני